

Фото із сайту gettyimages.nl.

«Із Крістен я почуваюся щасливим, почуваюся захищеним, почуваюся коханим», – зізнався нещодавно в одному з інтерв'ю Андрій Шевченко.

ІСТОРІЇ ДЛЯ ДУШІ

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

№1(25) січень 2024
volyn.com.ua
Ціна 15 грн

Фото із сайту uefa.com.

Фото із сайту instagram/andriyshevchenko.

У 2003 році Андрій Шевченко у складі «Мілана» здобув Кубок чемпіонів, у 2004-му – «Золотий м'яч» і тоді ж – звання Героя України.

Крістен подарувала нашому Шеві 4 сини

с. 8-9

● **ЗІРКОВЕ КОХАННЯ** «Вона мені здалася красивішою навіть за кубок Ліги чемпіонів», – заявив зірковий український футболіст «Мілана» Андрій Шевченко після першої зустрічі з американською моделлю Крістен Пазік. Цьогоріч подружжя святкуватиме вже порцелянове весілля – 20-річчя спільного життя

«Спасибі, кохана, за таких синів-соколів!»

Фото з домашнього архіву родини Климчуків.

Подружжя Климчуків із прийомними дітьми – Танею, Галиною і Русланом.

«Можна, я називатиму вас мамою?»

● **НІХТО, КРІМ ТЕБЕ**
Як у волинського подружжя Юрія і Лариси Климчуків, де виховувались донька і двоє синів, стало 7 дітей

Репортаж із дому, де живе любов, – с. 2-3

2024

«Навіть тоді, коли я не ввірив сам собі, ти вірила в мене і підтримувала»

Календар-2024 із Залужним і його дружиною

У номері:
Календар-2024
із Залужним
і його дружиною
с. 16

«Можна, я називатиму вас мамою?»

Фото з домашнього архіву родини КЛИМЧУКІВ.

● **НІХТО, КРИМ ТЕБЕ**
У подружжя Климчуків, яке нині живе у селі Піддубці Луцького району, – семеро дітей. Дочка й двоє синів – їхні кровні. Трьом дівчаткам, які сьогодні вже дорослі, вони стали названими батьками, коли ті були малими. А у перший рік великої війни сім'ю поповнив Руслан із міста Харкова

Романтика молодих літ залишилася у подружжя дотепер.

Катерина ЗУБЧУК

«ОТ ЯК ВИЙДУ ЗАМІЖ І МАТИМУ ДІТЕЙ, ТО ВСЕ ЗРОБЛЮ, АБИ ЇМ ЖИЛОСЯ ДОБРЕ»

Ми зустрілися в просторому затишному будинку, в якому сім'я лучан – Юрій і Лариса Климчуки – справила новосілля дев'ять років тому. На моє прохання розповісти насамперед про любов, що увінчалася шлюбом, Лариса Іванівна сказала:

– Я мало кому говорю про те, з чого все почалося. Але раз уже зайшла така мова, то вернуса в минуле...

Виявилось, що спогад цей має дуже глибоке коріння, яке сягає дитинства, юності, котрі були непростими. Народилася

вона у сім'ї військового і ранні роки провела на Далекому Сході.

– Тато мій – із Житомирщини, – розповідає жінка, – але доля закинула далеко від рідного села Заріччя, що в Овруцькому районі. Коли мені було чотири роки, вони з мамою розлучилися. Батько, на піклуванні якого я залишилася, відправив мене на Житомирщину до бабусі (рідна мати Лариси після розірвання шлюбу, м'яко кажучи, не шукала зустрічей із дочкою. – Авт.), де я жила до десяти літ. Тато забрав мене до себе вже десятилітньою, коли одружився вдруге. Народилася моя зведена сестра, а ще був і брат – син дружини від першого шлюбу. Жінка, яку тато дуже

любив, – їхнє кохання було оповите романтикою, – добре до мене ставилася, багато чому навчила. Але я, дівчинка, яка рано подорослішала, в аурі цього кохання все ж відчувала себе трохи зайвою. І вже тоді, будучи ще зовсім юною, не раз думала про свою сім'ю: от як вийду заміж і матиму дітей, то все зроблю, аби їм жилося добре...

Судячи з почутого, свою роль у тому, як склалася у подальшому доля Лариси, зіграло те, що батько завжди казав доньці про її українське коріння, до якого вона має повернутися. Після середньої школи і невдалої спроби стати студенткою дівчина вирішила їхати на Житомирщину. Бабуся вислала їй 60 радянських карбованців, вона взяла квиток на потяг Владивосток – Київ і з троячкою, що залишилася, вирушила в дорогу. Сім діб добиралася в Україну. Як пригадує зараз, практично впроголодь.

Це було літо 1985-го. Звичайно, тоді наша героїня не думала, що їде не просто до свого українського коріння, а на зустріч із долею: у селі Заріччя жив хлопець – Юрій Климчук, який стане її чоловіком. На той час він був на строковій службі, яку проходив на Алтаї у повітряно-десантних військах. Вернувшись додому, продовжив службу в льотній частині, яка дислокувалася в Овручі.

Це було кохання з першого погляду, як кажуть сьогодні Климчуки. Може, одружилися б і того ж 1985 року, але мусили почекати, щоб Ларисі виповнилося сімнадцять літ, аби їхній шлюб можна було офіційно зареєструвати (наречений був на сім років старший). Тож заручини призначили на 9 трав-

ня 1986-го, а 15 липня відгуляли весілля. Про цю пам'ятну подію сьогодні розповідають чорно-білі фотознімки та теплі спогади: і про «крутезну» заморську сукню, яку Ларисі передали із Пітера, тодішнього Ленінграда, і про те, як у салоні для молодих вибирали їй екстравагантний капелюшок.

«Зайшли в супермаркет, щоб купити торт – усе таки в нас свято. Біля самої каси Таня питає: «А шо, ми горілки не будемо брати?». Я починаю говорити їй, що спиртного пити не можна, а вона своє: «А мені дядько вино завжди давав».

«ІРИНКУ НІХТО НА ВИХІДНІ НЕ ЗАБИРАЄ ДОДОМУ: НЕХАЙ ПРИХОДИТЬ ДО НАС»

Подружжя Климчуків жило в Овручі. Тут у них народилися з невеликою різницею у віці донька Ольга й син Олексій. Коли діти підросли, Лариса Іванівна служила у тій же частині, що й чоловік. Та, як це буває у військових, Житомирщину довелося помінати на Волинь – у 1993 році вони переїхали до Луцька. І тут у молодій сім'ї все складалося добре. Здавалося, життя йде спокійним, розміреним руслом, не віщуючи особливих перемін.

– І ось, коли наша Оля була в десятому класі, то ходила з подругами до вихованців школи-інтернату, що на вулиці Дубнівській, – читала їм Біблію, влаштовувала для них розваги (на той час родина Климчуків уже сповідувала віру євангельських християн-баптистів. – Авт.). Якось вона привела додому четвертокласницю Іру й сказала: «Дівчинку ніхто на вихідні не забирає – нехай приходить до нас».

Відтоді так і було, що дитина у них щотижня гостювала. Вони, як могли, допомагали їй матеріально, зігрівали своєю турботою. А одного дня донька, заручившись підтримкою батька, зустріла матір такими словами: «Нам треба поговорити... Ми хочемо взяти Іру до себе». Як зреагувала на це жінка, якій в дитинстві, юності випало непросте життя і яка мріяла, що своїм дітям дасть

У день весілля наречена була у крутезній заморській сукні та екстравагантному капелюшку.

Родина Климчуків любить романтичні мандрівки. Одна з подорожей – у Карпати.

те, чого сама не мала? Коли про це зайшла мова, Лариса Іванівна пригадала:

– Відразу було моє категоричне: «Ні». Яких тільки аргументів я не наводила: це ж і відповідальність, і як-не-як, хоч у нас і три кімнати, ви з братом будете ущемлені, бо доведеться потіснитися. Оля слухала все це, а наступного дня знову за своє: «Ти відмовишся, то я Іру візьму. Мамо, я тебе дуже прошу». Ясно, що школярці дитини ніхто не дасть. Але після такої доччиної наполегливості я погодилася. Хоч іще була думка, що з документами щось не заладиться й нам в опіці над дівчинкою відмовлять.

Не відмовили. Зовсім скоро Ірина перейшла до них. Можна багато розповісти, як непросто було на початках. Взв'язи відповідальності за дитину, сім'я Климчуків усе зробила, аби дівчинка, яку колись її біологічна мати примушувала жебракувати, яка в навчанні значно відставала від ровесників, стала хорошою ученицею

Луцької школи №26, куди її з інтернату перевели батьки, а потім із червоним дипломом закінчила педагогічний коледж. Лариса Іванівна з розчуленням згадує той день, коли Іра підкинула під двері батьківської спальні зворушливу записку: «Можна, я називатиму вас мамою?». Таке не забувається. Як і те, коли по скайпу хлопець, котрий жив у США («він із села Рованці Луцького району, але свого часу емігрував із батьками за океан, а з нашою Ірою познайомився, як приїжджав у відпустку»), попросив руки молодшої доньки – дівчина стала їм рідною дитиною. Доля її уже невіддільна від їхньої. Тішилися, коли внучку Джоанну подарувала їм. І зараз із нетерпінням чекають вісточки з-за океану, де живе молода сім'я.

«ВІЗЬМО ЯКУСЬ ДІВЧИНКУ – ДВОЯРУСНЕ ЛІЖКО НЕ ТРЕБА БУДЕ ВИКИДАТИ»

Коли вже їхня Ольга жила окремо зі своєю сім'єю, а

Олексій пішов на строкову службу, вдома залишилася тільки Іра. Здавалося б, можна було й спокійніше пожити. Ось тільки відпочивати Климчукам не довелося. Тепер уже від Ірини вони якось почули: «Візьмімо якусь дівчинку – двоярусне ліжко не треба буде викидати».

Це припало на 2007 рік. Була заява в службу у справах дітей, поїздки в Рожищенський притулок, де, як їм сказали, є п'ятилітня дівчинка Таня. І хоч на той час Лариса Іванівна була при надії, свого рішення взяти дитину з притулку подружжя не змінило. Поки оформляли всі документи на створення прийомної сім'ї, то вже й син Юрій народився й навіть підріс – місяців сім мав, коли з мамою у своєму візочку їздив за ще однією сестричкою.

Пригадуючи, якою була Таня, коли взяли її до себе, жінка розповідає про таке:

– Це було у перший же день, як ми привезли її до-

дому. Зайшли в супермаркет, щоб купити торт – усе-таки в нас свято. Біля самої каси Таня питає: «А шо, ми горілки не будемо брати?». Я починаю говорити їй, що спиртного пити не можна, а вона своє: «А мені дядько вино завжди давав».

Через п'ять років, коли Таня, яка була спочатку дуже непростю дівчинкою, закінчувала вже четвертий клас, Климчуки вирішили взяти в свою сім'ю ще одну дівчинку. Якоюсь зі служби у справах дітей, де знали про їхнє бажання, зателефонували й розповіли, що в Рожищенський притулок привезли десятирічну дитину-сироту. Мовляв, дівчинка всю дорогу плакала, бо не хоче в інтернат потрапити – їй би в сім'ї рости. Так їхньою стала і Галя. На той час подружжя будувало дім у Піддубцях. Тож у п'ятий клас обох дівчат, що були майже ровесницями, віддали у місцеву школу, хоч якийсь час довозили з Луцька. На сьогодні Таня й Галя вже закінчили Ківерцівське фахове медичне училище. Таня вийшла заміж, має свою сім'ю, ростить із чоловіком доньку. Тож тепер у подружжя вже шість онуків (п'ятеро подарували дочки Оля та Ірина й син Олексій). Ось так буває в житті: доля готувала дівчаткам сирітство, але, на щастя, знайшлися люди, котрі своєю любов'ю й турботою «підправили» цю перспективу.

...У серпні 2022-го сім'ю Климчуків поповнив Руслан із міста Харкова, життя якого перекроїла велика війна. Якогось дня подружжю зателефонували з притулку для дітей і запропонували взяти в родину підлітка, котрий у такий непростий час залишився без батьківської опіки. Вже тут, на Волині, Руслан закінчив восьмий клас, нині навчається у дев'ятому. Карпати юнак вперше побачив із новою родиною, яка любить романтичні мандрівки.

volyn.com.ua
«Так ніхто не кохав»

ГАЗЕТА З ВІРУСОМ ЛЮБОВІ — ПРОЧИТАЄШ І ЗАКОХАЄШСЯ!!!

VOLYN.COM.UA

Передплатні індекси місячника «ТАК НІХТО НЕ КОХАВ»: 86771
(для читачів Волинської області)
60779
(для читачів інших областей)

Засновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Газета «Волинь»
Головний редактор і відповідальний за випуск: ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович
Зареєстрована 22 липня 2020 року.
Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»
Адреса редакції і видавця: 43016, м. Луцьк, вул. Ковельська, 2
E-mail: takvolyn@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com
Телефонуйте: 066 82 47 160, 096 77 31 037.

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA8330529900002600700803281
АТ КБ Приватбанк, МФО 305299,
ЄДРПОУ 02471695
Друк офсетний.
Обсяг – 16 сторінок
формату А-4
Реєстраційні номери:
серія ЛВ №571-304Р, серія КВ №23543-13383Р
Віддруковано:
Поліграфічне видавництво «А-Прінт» ТОВ «Дім»,
м. Тернопіль. Тел.: (0352)52-27-37, (067) 352-18-51,
сайт www.a-print.com.ua.
Тираж згідно із замовленням.
Замовлення №21

У Парижі поет познайомився з молодою вродливою французькою Ксенією Ежені Міра, яку він уперто називав Матильдою.

Дружина Генріха Гейне була неграмотна й не прочитала жодного його вірша

● **ПОЧУТТЯ СЛАВЕТНИХ**
Знаменитий німецький поет народився 13 грудня 1797 року в Дюссельдорфі на Рейні в сім'ї єврейського торговця. Але він емігрував у Францію, де й прожив до кінця своїх днів. Там і одружився

Марина ЛУГОВА

**АЛЕ ПЕРШЕ КОХАННЯ
ГЕНІЯ БУЛО НЕВЗАЄМНИМ...**

Батько Генріха Гейне, колишній офіцер гвардії, продав тканини, але справи йшли кепсько, і родина зазнавала постійної матеріальної скрути. Мати була по-європейськи освіченою жінкою, знала чотири мови, літературу, філософію і вважала себе ученицею Руссо. Вона віддає сина вчитися в початкову школу, потім – у Дюссельдорфський католицький лицей, один із викладачів якого, прочитавши твір, написаний хлопцем, потішив самолюбство матері, заявивши: «...з вашого сина виросте велика людина». Втім, на момент закінчення Генріхом лицю батьки не мали грошей на його подальшу освіту. Тому на сімейній раді вирішено було влаштувати хлопця в банківську контору, щоб він

здобув комерційний досвід, а також кошти для продовження навчання. Та власник контори відразу побачив, що «у хлопця немає ніякого хисту до наживи».

Гейне залишив контору і перебрався до Гамбурга, де його багатий дядечко Соломон Гейне мав власну торговельну фірму. Два наступні роки він працював у цій фірмі, очікуючи дядькової згоди оплатити його подальше навчання. Зрештою, дядько дав свою згоду, але за умови, що Генріх стане адвокатом. Як ми сьогодні вже знаємо, ним Гейне не став. Хоч і вивчав юриспруденцію в Боннському, Геттінгемському університетах і навіть захистив ступінь доктора права, однак віддав перевагу літературній діяльності.

Саме в Гамбурзі він зустрів своє перше кохання. Ніжні почуття пробудила кузина поета Амалія – дочка Соломона Гейне, але... Вона відзначалася холодним характером і надмірною гордістю. Зверхньо дивилася на юного Генріха, який називав її «першою весняною квіткою» в країні його мрій. Гордовитій красуні поет присвятив значну частину віршів із «Книги пісень», і серед них – шедевр світової лірики поезію «Сосна». У листі 1816 року до

свого товариша по лицю Зете поет розповідає про страждання, яких завдало йому кохання без взаємності. І все ж таки він радіє тому натхненню, яке воно породило: «Амалія мене не кохає... Серцю боляче й від того, що вона так жорстоко й зневажливо принизила чудові пісні, які я склав для неї одної, і від того, що вона взагалі погано пожартувала зі мною. Але уяви собі, що, попри все, муза мені зараз набагато дорожча, ніж раніше. Вона стала моєю відданою подругою і вітхою». Згодом Амалія вийшла заміж за багатого пруського аристократа.

**ВІН НАЗИВАВ ЇЇ
«ДОМАШНІЙ ВЕЗУВІЙ*»**

У пошуках демократичних змін у суспільстві у травні 1831 року Генріх Гейне поїхав до Франції і став політичним емігрантом до кінця своїх днів. Йому було майже 37, коли він познайомився з молодою вродливою французькою Ксенією Ежені Міра, яку поет уперто називав Матильдою. Селянка за походженням, вона приїхала до Парижа в пошуках щастя і жила у своєї тітки, допомагаючи їй торгувати взуттям. Через рік Гейне одружився з нею. Матильда була примхливою, вередливою і дуже запальною жінкою (Гейне називав

її «домашнім Везувієм»). Жінка не вміла читати, і поет марно намагався навчити її німецької мови. Вона так і померла, не прочитавши жодного вірша чоловіка, навіть точно й не знала, чим він займається. Але кохана полонила поета своєю природністю, веселістю, безмежною відданістю, тож Генріха не дуже бентежило те, що вона не знала його творів: жінка кохала його не за гучну славу, не як поета, а як людину. Разом вони прожили 20 років.

Жінка кохала його не за гучну славу, не як поета, а як людину. Разом вони прожили 20 років.

З 1846-го сили Гейне підточувала страшна хвороба – сухоти спинного мозку, з літами недуга прогресувала. Весною 1848 року він востаннє самотійно виходив з дому. Останні вісім літ життя поет, зазнаючи невимовних фізичних страждань, пролежав у ліжку (за його словами, у «матрацній могилі»). Але й у цей час він продовжував писати. Напівсліпий, нерухомий, правою рукою піднімав повіку одного ока, щоб хоч трохи бачити, а лівою на широких аркушах паперу виводив величезні літери. Матильда турботливо доглядала за ним. Помер Генріх 17 лютого 1856 року. Його останніми словами були: «Писати!...» Виконуючи передсмертну волю Гейне, його поховали без релігійних обрядів та надгробних промов у Парижі.

До речі, більшість сучасників доводила, що чудові пісні про кохання були лише плодом творчої уяви Гейне, а він ніколи не відчував щастя у шлюбі. Ширилися й певні свідчення про аморальну поведінку Матильди після смерті чоловіка. Але в інших спогадах дружина поета постала праведницею, яка вела скромний спосіб життя. Їй неодноразово пропонували руку і серце, але вона не могла забути Генріха і не хотіла носити іншого прізвища. Матильда померла 17 лютого 1883 року – рівно через 27 літ після смерті письменника.

*Везувій – один із трьох діючих вулканів Італії, відомий тим, що в 79 році н. е. знищив римські міста, зокрема Помпеї.

«Поїхав за снарядами, повернувся з фарбою для волосся...»

Побратими на дверях їхнього бліндажа зробили сердечко з цукерок.

На війні дивишся не на матеріальні блага, а на саму людину, її поведінку, вчинки. В таких складних умовах люди більше пізнають та цінують одне одного.

Ірина слухає й дзвінко сміється.

Довгі розмови та взаєморозуміння підсвічували світлом усе темне, що було навколо, у важких бойових умовах. За пів року після знайомства Мар'ян прийшов до Ірини й освідчився.

«Ми трошки шоковані тим, що така наша подія стала загальновідомою. Планували собі тихенько поїхати, розписатися і приїхати, буцімто їздили на «Нову пошту», – розповів Мар'ян кореспондентці УНІАН.

Але закоханих розсекретили. Побратими зустріли новостворену родину з невеличким сюрпризом – на дверях їхнього бліндажа зробили сердечко з цукерок. Святкували весілля усі разом, у військових умовах.

Пара запевняє, що стосунки на війні справжні й щирі. У таких умовах важко щось приховати, у будь-яку мить, у кожній ситуації проявляється справжнє обличчя людини, бачиш її неприховану реакцію... «У цивільному житті люди ставляться одне до одного більш прагматично, – вважає Мар'ян. – Дивляться: який ти, чим займаєшся, що маєш у кишені, на рахунок... А тут у нас форма однакова, косметика відсутня... Людина більш відкрита, ти її бачиш такою, як вона є». Ірина додає, що дійсно на війні дивишся не на матеріальні блага, а на саму людину, її поведінку, вчинки. Тут більше пізнають та цінують одне одного.

«У нас є викопана дуже комфортна кімната, яка зветься бліндажем, – сміється пара, – розмірами 3 на 1,75 м. Зі спальним місцем та опалювальною системою під назвою буржуйка».

У планах військових – домашній затишок. Мар'ян жартує, що після закінчення війни хоче достроково піти на пенсію, купити вудку і найм'якіший диван, поставити його на березі річки, ловити та їсти смажену рибу.

Закохані чекають якнайшвидшої перемоги України і вірять: країна неодмінно розквітне, а над усіма містами замайорить синьо-жовтий прапор.

Через пів року від початку знайомства Мар'ян прийшов до Ірини й освідчився.

● ЛЮБОВ СИЛЬНІША ЗА ВІЙНУ!

Вони зустріли своє кохання на війні

Марта НЕТЮХАЙЛО

Ірина Федорнак – військовий кухар, ще у 2019 році підписала контракт і долучилася до лав ЗСУ, а по його закінченню знову мобілізувалася на фронт.

Мар'ян Лазанов пішов захищати країну у лютому 2022-го, а вже у травні зустрів ту, з якою може бути самим собою, говорити про все і ні про що.

Вона – зі Львівщини, він – із Тернопільщини, але доля їх звела разом там, де ніхто з них не міг і подумати, – на Донеччині. Там, де сьогодні ведуться запеклі бої.

Вона любить пити ранкову каву. А він робив усе для того, щоб пригостити її улюбленим напоєм і почати ранок нового дня з розмов із нею. Слово за словом, від чашки до чашки... Двох людей тягнуло одне до одного, наче магнітом. Так потроху зароджувалася нова історія кохання з ароматом улюбленого чорного шоколаду, яким Мар'ян щоразу балував обранницю.

Але лише солодощами не обходилося. Чоловік говорить:

«Поїхав за снарядами, повернувся з фарбою для волосся».

«Так, він мені привозив фарбу, – підхоплює Ірина, – жіночі прокладки чи ще щось. Не кожен чоловік піде в магазин за цим. А Мар'яну можна сказати, він купить усе, що треба».

Мар'ян підкорив Ірину своєю турботою, ласкою і добротою, а Ірина його – щирістю та справжністю.

«Мені запам'яталася її любов до тварин, особливо до плазунів. Вона дуже любить змії і всяке таке. І при кожній зустрічі з ними вона захопливо верещить. Просто так верещить, що змії, які не мають вух, дуже добре її чують», – розповідає про кохану військовослужбовець, а

«Зима без світла – це не страшно»

● ДО СЛІЗ

Ірина САЛО

Зима без світла – це не страшно страшно без сина, без тата, без брата без душевних розмов, без вечері разом без тих кого забрала війна

страшно, коли тримаєш у долонях руку, а вона льодяна.

Зиму без світла можна пережити, а втрату можна? Мабуть, ні.

бо їх вже більше не вернути, не обійняти не притулитись, не поцілувати і не заговорити, бо уста німі.

Зима без світла – це не важко бо є і свічка, і камін, і в небі ліхтарі

важко – день і ніч у боротьбі пораненого друга прикривати собою побратима нести у труні важко писати:

«мила, якби я загинув, поцілуй від мене малого і пам'ятай – хоч я не поруч, але я з тобою»

так важко чекати дзвінка коли повсюди лунає тривога і при свічці тихенько вимовляєш слова «Ти лиш бережи їх всіх, Боже».

Як українок «розводять» на гроші коханці-шахраї

● ЛЮБОВ ЗЛА

Усе розпочинається із повідомлення на телефон чи на електронну пошту: «Привіт, красуне!»

Лія ЛІС

Спочатку вони пишуть, що ви їм подобаєтесь, а потім... вимагають гроші. Щоб не стати жертвою афериста, потрібно знати кілька важливих правил.

ЯК ПРАЦЮЄ СХЕМА

Пів року тому журналістка Юлія Дячук пережила важке розлучення зі своїм чоловіком і нових стосунків аж ніяк не планувала. Однак раптом вона отримала повідомлення від привабливого американця.

«Він мені написав у месенджер «Hello beautiful» («Привіт, красуне!»). Він залив у вуха все, що жінки хочуть чути від чоловіків», – розповіла дівчина в програмі «Сніданок з 1+1».

Та вже через два дні спілкування Юлія помітила дещо незвичне: хлопець надто

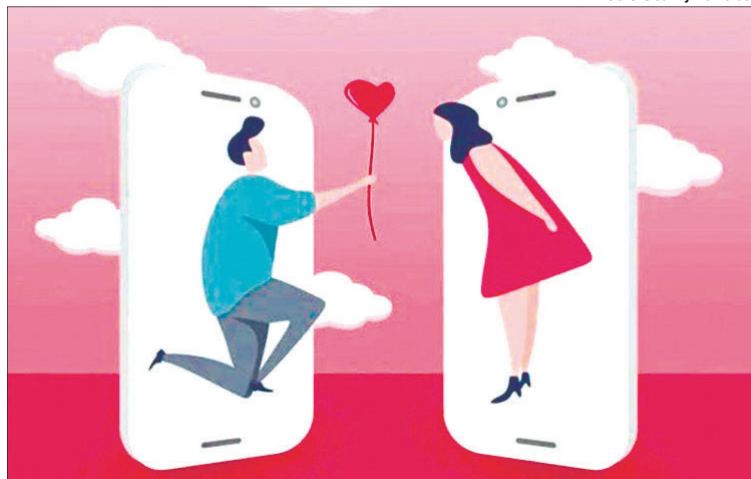

Фото із сайту womo.ua.

Остерігайтеся любові через месенджер!

Спочатку вони із жертви роблять королеву. Розповідають, що дівчина особлива, й оспівчуються в коханні.

швидко оспівчився у коханні. Вона не сприйняла це всерйоз і віджартувалася, але шахрай відступати не хотів.

Прозріла дівчина, коли разом із коханням з'явилися натяки на гроші.

«Він повідомив, що його мама раптово потрапила в лікарню. «А ти ж так схожа на мою маму», казав він мені», –

розповіла Юлія.

На щастя, дівчині допомогла подруга, з якою вона поділилася цією історією. До речі, її найбільше здивувало, що за два тижні Юлія з американцем навіть жодного разу не спілкувалися телефоном...

Якщо журналістці пощастило не потрапити у пастку, то цього не уникнула жителя

міста Ланівці Тернопільської області. Невідомий видурив у неї понад 70 тисяч гривень. Зі слів потерпілої, з чоловіком, котрий назвався іноземцем, вона познайомилася в соціальних мережах. Стали переписуватися, і він невдовзі сказав, що має до неї почуття, але через брак коштів не може виготовити документи для поїздки в Україну. Обіцяв усе повернути, якщо жінка допоможе йому фінансово. Потерпіла, не вагаючись, декількома платежами переказала на рахунок незнайомця понад 70 тисяч гривень. Тоді зв'язок перервався...

ЩО КАЖЕ ПСИХОЛОГ

– Шахраї-коханці діють в інтернеті лише за однією схемою, – **наголошує психологиня Ольга Величко.** – Спочатку вони із жертви роблять королеву. Розповідають, що дівчина особлива, й оспівчуються в коханні.

Далі показують, що ви дуже схожі. Після цього зникають на якийсь час...

Вони це роблять навмисне, щоб жінка відчула, як це – не отримувати уваги. Тобто тебе дуже сильно люблять, а потім кидають. Все це, щоб показати, як «тобі може бути погано, коли немає моєї уваги»... А після цього вони просять гроші. Ця схема є найпоширенішою, тому важливо бути обачними. Бо це не любов. Це шахрайство.

● ВІДВЕРТО

На батьків часто ображаються. Мовляв, кричали. Мало уваги приділяли. Потилличника дали. Не купили іграшку. З'ясовували стосунки між собою. І мало любили – ось і психолог підтвердив: вас недолюбили! Звідки психологу знати деякі речі? Ті, яких навіть ми самі не знаємо? Не пам'ятаємо або уваги не звертали

Анна КІР'ЯНОВА, психологиня

Ядо тата приїхала з восьмимісячною донечкою, на канікули. Склала сесію і приїхала. Малеча погано спала й кричала ночами. Але я звикла: вставала, заколисувала.

А тато в першу ж ніч показав лайфхак, як зараз говорять.

«Любов – дрібниці, про які ми не завжди знаємо чи пам'ятаємо...»

Він приніс килимок, подушку, положив поряд з дитячим ліжечком. І пояснив, що спатимемо на килимку по черзі. Дуже зручно, не треба з ліжка вставати. Ні, навіть краще я буду спати на ліжку, а він – на килимку. Корисно для спини – це раз. А по-друге, він так рік спав, поки я була немовлям. Мама також навчалася на стаціонарі в медінституті, а тато працював у психіатричній клініці лікарем і на «швидкій» підпрацьовував. І вночі спав на килимку біля мого ліжечка.

Зручно, корисно і можна швиденько маля заспокоїти. Так він цілий рік спав на килимку, аби якнайскоріше встати й усунути причину мого плачу. Та й не заснеш міцно. Завжди насторожі, так би мовити...

А я й не знала. Він не розповідав. І ніхто не розповів. І не клявся в любові, не бив себе в груди, не кричав: «Я ночей не спав! Я всім пожертвував!»... Подумаєш, спав на килимку. І знову висловив готовність так само спати. Бо ж інакше й бути не може, правда?

Тож не всі батьки повторю-

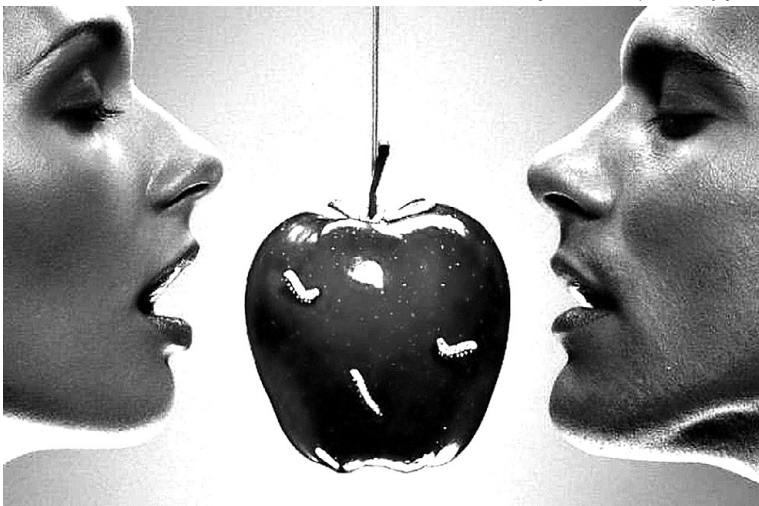
вали часто: «Я люблю тебе!». Якимось не прийнято було... А просто віддавали кращий шматочок, витрачали останні гроші на найгарніші черевички, бігали по ліки в нічну аптеку за кілька кварталів і спали на килимку... Чи не спали, коли ми горланили і хворіли...

І якщо психолог може нас долюбити за батьків – це чудово. А якщо ні – не варто так говорити, поки не дізнаєшся подробиць.

Вся любов – дрібниці, про які навіть ми не завжди пам'ятаємо і знаємо...

Чому небезпечні блудні думки?

● **СВЯТЕ І ГРІШНЕ**
 Один з оптинських старців говорив: «Саме блудна пристрасть дала пеклу найбільше жертв». І це зовсім не дивно, тому що ця пристрасть здатна захопити на свій гачок будь-яку людину, незважаючи на її стать, фізичний стан, вік, релігійні погляди. Щоб стати її полоненим, достатньо лише одного фривольного чи похитливого погляду, бездумного слова чи непристойної думки...

Заборонений плід тільки спочатку солодкий...

Фото із сайту facebook.com/Emmanuelpryncce.

Ігор Андрус ВЕРЕТКА КАЗМІРЧУК,
 настоятель храму Волинської ікони Божої Матері с. Богушівка Луцького району Іоанно-Богословського деканату та храму Св. Ап. Андрія Першошваного с. Верхівка Луцького району Успенського деканату

Святитель Макарій Великий говорить нам про блудні думки: «А якщо видимо утримуєш своє тіло від розтління і блуду, внутрішньо ж ти любодіяв і чинив блуд у помислах своїх, то перелюбник ти перед Богом, і не принесе тобі користі твоє дівоче тіло. Так якщо юнак, хитрістю звабивши дівчину, розбещує її, то мерзенною вона робиться нареченому своєму за любодійство, так і безтілесна душа, що вступає в спілкування зі змієм, що живе всередині, лукавим духом, блудить перед Богом. І написано, кожен, хто дивиться на жінку з пожадливістю, вже блудив з нею в своєму серці (Мт. 5:28)». Також наш Господь промовляє до нас у Євангелії: «Ви чули, що було сказано: Не чини перелюбу. А я кажу вам, що кожний, хто дивиться на жінку з пожаданням, той уже вчинив перелюб з нею в своїм серці» (Мт. 5:27-28).

ні слово «пожадання» може вказувати на будь-яку сильну форму людського бажання. Християнське богослов'я дає цьому слову особливе значення – чуттєвого апетиту, який суперечить людській розсудливості. Апостол Павло порівнює його з бунтом «тіла» проти «духа». Цей бунт є наслідком первородного гріха, непослух творіння перед Творцем (Буття 3, 11). Пожадання привносить безлад у моральні якості людини і саме по собі ніби не є гріхом, але є поштовхом до його вчинення.

Разом з тим потрібно пам'ятати, що перехід від думок до дій може становити певні труднощі. Тому необхідно розуміти, маємо ми чи ні волю до вчинення гріха. «Хто дивиться на жінку, пристрастно бажуючи її, той вчинив перелюб у своєму серці» (Мт. 5:28). Крім того, уже вчинений гріх залучає всю людину, залишаючи на ній слід гріха. Таким чином, вчинок більше втягує в зло, ніж одне тільки бажання чи думка.

Різні думки, фантазії, бажання можуть наздогнати нас несподівано, ще до того, як ми усвідомимо, що це може бути чи є гріхом. І навіть коли це усвідомлення у нас настає і ми намагаємося прогнати ці думки, вони знову повертаються. Візьмемо для порівняння інтернет-сайти, де дуже часто впливають реклами різного характеру і не завжди пристойного. Тоді ми або вими-

каємо цю рекламу і шукаємо далі, що нам було потрібно, або занурюємося в те, що бачимо. Ось у цьому випадку мова йде про гріх. У своїй дискусії з фарисеями на тему, що є чистим і нечистим, Ісус показує, що людину нечистим робить те, що з неї виходить, а не те, що входить у неї: «Що ж виходить із уст, те походить із серця, і воно опоганує лю-

Наш Господь промовляє до нас у Євангелії: «Ви чули, що було сказано: Не чини перелюбу. А я кажу вам, що кожний, хто дивиться на жінку з пожаданням, той уже вчинив перелюб з нею в своїм серці» (Мт. 5:27-28).

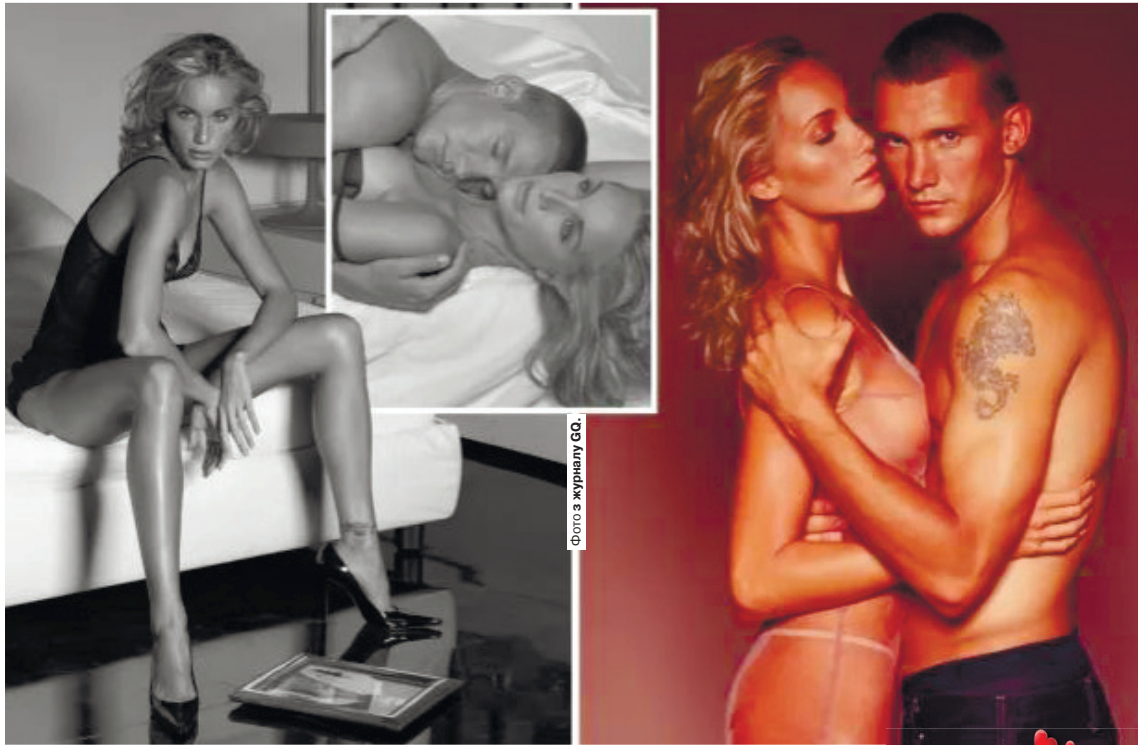
дину. Бо з серця виходять лихі думки, душогубства, перелюби, розпуста, крадіж, неправдиві засвідчення, богозневаги» (Мт. 15:18-19).

Також про це говорить нам Господь у Нагірній проповіді: «Заборона вбивати стосується також внутрішнього гніву, заборона перелюбу – хтивого погляду» (Мт 5: 22 і 28). Святий Августин теж каже нам про чистоту і нечистоту: «Є ті, хто утримується від злих вчинків, але не від поганих думок. Вони дбають про чистоту тіла, але не про дух». Святий наводить приклад: хтивий чоловік, безумовно, не лежить у ліжку з жаданою жінкою, але насправді робить це у душі. Святий Єронім має подібну думку: «Цьому чоловікові не

бракує волі до гріха, лише можливості». Можемо говорити про те, що людина не має повного контролю над своїми думками, – це факт. Зауважте, що не всі думки однакові. У багатьох випадках можемо говорити не про думки в прямому розумінні цього слова, а про речі, можна сказати – несвідомі «думки», які проходять через нашу голову без нашої волі. Цей процес може спонукати до спокуси, але спокуса – це ще не гріх. Святий Августин чудово демонструє цю різницю: «Коли ми більше не відчуваємо просто тілесних бажань, але даємо повний дозвіл на нестримну пристрасть, до моменту, коли вже не можна зупинити це заборонене бажання». Тому гріховними або благородними можуть бути лише свідомі думки, які передбачають акт роздумів та мислення, прийняття цих думок та їх підсилення. Отже, ми повинні стати господарями наших власних думок. Варто додати, що безлад у сфері наших думок, на жаль, вкладений у людську природу як залишок гріха, цей безлад думок забирає душевний мир

та ясність. Тому нам потрібно з терпінням та рішучістю ставати господарями для самих себе, а значить, і для своїх бажань та думок. Це надзвичайно складне і тривале завдання, яке вимагає наполегливості – аскетизму. На жаль, і саме слово, і практика, яку означає слово аскетизм, майже вийшли з ужитку. Але потреба в аскетизмі у світі, у якому багато похоті, різних емоцій, спонтанності речей, зараз нагальніша, ніж будь-коли раніше. Апостол Павло нам наголошує: «Наостанку, що тільки правдиве, що тільки чесне, що тільки праведне, що тільки чисте, що тільки любе, що тільки гідне хвали, коли яка чеснота, коли яка похвала, думайте про це!».

Провідні глянцеві журнали світу мріяли надрукувати в себе еротичну фотосесію цієї пари.

Крістен подарувала нашому Шеві 4 сини

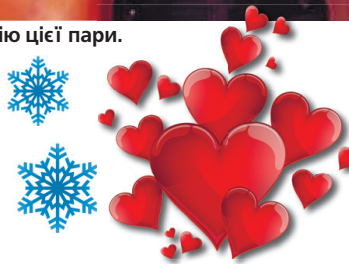

Фото з Інстаграм-сторінки Андрія ШЕВЧЕНКА.

Фото з Інстаграм-сторінки Андрія ШЕВЧЕНКА.

Знаменитий модельєр Джорджіо Армані благословив їхнє кохання.

Сільвіо Берлусконі не образився на Шеву, що він відбив у його сина дівчину.

● ЗІРКОВЕ КОХАННЯ

Закінчення.
Початок на с.1

Лія ЛІС

Своім Купідonom Пазік та Шевченко можуть сміливо вважати відомого італійського модельєра Джорджіо Армані, з яким у Мілані потоваришував українець і навіть закривав його показ мод у 2001 році. Тоді Шевченко погодився про-

йтися подіумом у костюмі кутюр'є на очах Бреда Пітта та Джорджа Клуні.

Якось Армані запросив нападника на вечірку після свого показу, де Шевченко зустрів довгоногого американську топ-модель польського походження Крістен Пазік. Блондинка одразу сподобалася футболісту і здалася

красивішою «навіть за кубок Ліги чемпіонів», як потім жартував Шеву у своїй книзі.

Але першим підійти до моделі футболіст не наважився. А ось Крістен, яка була пристрасною шанувальницею «Мілана», не могла пройти повз «живого Шевченка». Дівчина захотіла похвалити його за чудову гру напередо-

дні. Після чого між ними почалася розмова, а незабаром і справжній роман.

Але все було не так просто. Як писали ЗМІ на початку 2000-х, до українця ефектна блондинка зустрічалася із сином власника «Мілана» та колишнього прем'єра Італії Сільвіо Берлусконі П'єром. Але в якийсь момент стосунки розвалилися через зраду Берлусконі-молодшого. Закохані посварилися, і Крістен, вважаючи себе вільною, серйозно захопилася Шевченком.

Але П'єр не збирався так просто відпускати модель і, кажуть, закотив грандіозний скандал, а цей трикутник кохання обговорювала вся Італія. З чуток, спадкоємець Берлусконі навіть просив батька продати Шеву, але політик швидко його приструнив. Тим часом роман футболіста й моделі набирив обертів...

Хоча були й перепони у мовних розбіжностях.

– Перший час це була проблема, тому що коли ми познайомилися, і я толком не міг говорити італійською, вона не розмовляла нормально італійською. Проте ми багато спілкувалися. Дуже велика різниця менталітетів, – розповідав Шевченко.

Це не завадило парі продовжити романтичні стосунки, а вже згодом вони одружилися – сталося це 14 липня 2004 року. Як не дивно, але весільна церемонія Андрія і Крістен була напрочуд скромною – молодят розписали під час перерви матчу в гольф (її тато – відомий гольфіст) та навіть без жодного фото в мережі. Не виключено, що причина у цікавому стані нареченої – Пазік перебувала на шостому місяці вагітності. Цей факт подружжя до останнього приховувало.

Незабаром після одруження заради сім'ї Пазік залишила подіум. Але відкрила свій магазин одягу та аксесуарів у США.

29 жовтня 2004 року Шеву вперше став батьком – у нього народився син Джордан. Як справжній футболіст, на досягнутому Андрій не зупинився і зібрав удома власну чоловічу команду – за два роки на світ з'явився ще один син пари – Крістіан, у 2012-му – Олександр, а у 2014-му

Вона закохалася в нього з першого погляду...

● **ХАТА-ЧИТАЛЬНЯ**
Розпочався останній навчальний рік, і красень Микола переступив поріг її 11-А. Вільне місце за партою було тільки біля неї, бо кілька хвилин тому вона посварилася зі своїм хлопцем, і той, обізвавши її зарозумілою егоїстичною білявкою, демонстративно пересів до Ірини, сірої миші

Олександра ГАНДЗЮК

На якусь мить Анні стало гірко. Вона вже кинулася було миритися, але класна керівничка відчинила двері і ввела до класу знайомитися новенького. Хлопець із кучерявим волоссям і синіми очима одразу полонив серце дівчини. Куди там Олегові. Хай цілується з сірою мишею!

На перерві вона уважно прислухалася до слів нового однокласника. Микола захоплено говорив про свою мрію стати письменником, про подорож в Італію, звідки нещодавно повернувся з батьками.

Анна слухала його голос, який звучав, як музика, і відчувала, як її серце б'ється швидше. Хлопець задоволено помічав, як вона сяє усмішкою, коли він до неї звертається, як вона червоніє, коли він ненароком торкається її руки.

Микола відчував до неї симпатію, але не наважувався зробити перший крок. Попри вроду, він був занадто сором'язливий і не впевнений у собі.

Фото із сайту ukr.net.

«Згадаю... А тебе нема...».

Так минув рік. Вони стали друзями, ділилися своїми думками й почуттями, але не таємницями і бажаннями. Хоча обоє (особливо Анна) хотіли більшого. Якби ж вона знала, що Микола не говорить їй про свої почуття тому, що боїться відмови (в Італії він був закоханий у місцеву

Вона взяла її в руки і почувала, як її серце зупинилося. На обкладинці було написано: «Анна».

Вона розгорнула і почала читати. Це була їхня історія. Микола описав те, що відбувалося між ними протягом року, його почуття до неї, усе, що хотів їй сказати. Ця книга була красномовним освідченням їй у любові, про яку вона так міряла!

Анна не вірила своїм очам. Вона плакала і сміялася одночасно. Спочатку хотіла подзвонити чи написати Миколі, але вирішила, що буде краще, коли піде до нього і теж скаже про своє кохання.

Але зорі не хотіли їх єднання, хоча хлопець теж поспішав до неї. Він побачив, як до Анни підійшов її колишній і обійняв дівчину. Микола одразу кинувся бігти геть. Він не знав, що то була випадкова зустріч, а обійми – дружніми та прощальними.

Двері їй не відчинили. Телефон мовчав. Повідомлення залишилися без відповіді.

Потім Анна дізналася, що він знову поїхав до Італії і не відомо, чи коли сюди повернеться. Дівчина не знала, що він бачив її в обіймах іншого, тому поведінка Миколи була їй незрозумілою, тож дуже боліла душа й ридало серце.

Так минуло десять років. Анна не могла забути Миколу. Вона не знайшла собі іншого. Навіть не шукала, хоча чоловіки шукали її прихильності й любові.

Анна жила спогадами, мало не щодня гортаючи сторінки подарованої їй книги, яку спочатку хотіла викинути, але не змогла.

І раптом він написав їй. Просив вибачити. Нещодавно приїхав. У кав'ярні він випадково побачив її колишнього і поцікавився, чи одружилися вони з Анною. От тоді з жахом для себе довівся про прощальні обійми однокласників, зрозумів, що на цілих десять років втратив кохану дівчину через непорозуміння. Каявся у тому, що зник, не розібравшись, у тому, що жив самотою, що прирік на самотність і її. Микола попросив зустрітися з ним у парку, де вони любили гуляти.

Молода жінка поспішала до парку, щоб зустрітися з ним, обійняти, поцілувати, сказати, що вона все ще його любить, що вона хоче бути з ним завжди.

Але не встигла. Парк був порожній.

Миколи не було. Ображена, Анна вибігла з парку й остовпіла, побачивши скупчення людей, машину «швидкої», лікарів, закривавленого Миколу.

«Згадаю... А тебе нема... Лише зима в душі... Сама...».

Він не знав, що то була випадкова зустріч, а обійми – дружніми та прощальними.

дівчину, а вона привселюдно висміяла його).

І ось настав випускний. Зустрівши світанок і прощаючись зі школою, вони обійнялися на прощання і обіцяли контактувати одне з одним.

В обід наступного дня кур'єр приніс їй книжку.

● КОНКУРС РОМАНТИЧНИХ ІСТОРІЙ

Кохання може все!

Друзі! Розкажіть свою романтичну історію, яка змусить чиєсь серце стукати по-особливому. Переконані, ви це зможете

Ваша історія має розпочинатися або закінчуватися словами: «Більше розлучатися не треба».

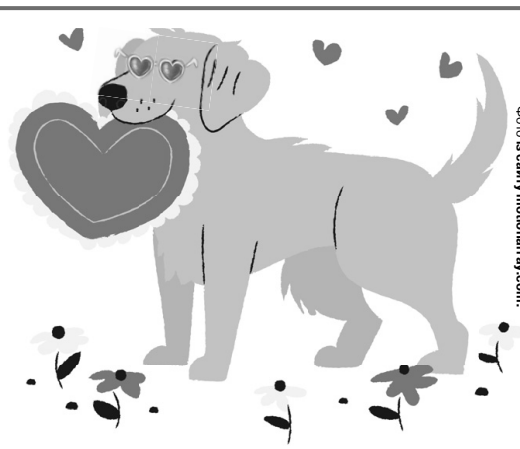
Обсяг оповідання – до 2 друкованих сторінок формату А4 шрифтом 14 (або до 4500 символів).

Ваші історії приймаються до

22 січня 2024 року на адресу: Газета «Так ніхто не кохав», 43016, вул. Ковельська, 2, м. Луцьк Волинської області (або на електронну – takvolyn@gmail.com).

Найкращі оповідання будуть опубліковані в нашому виданні «Так ніхто не кохав», а їхні автори отримують від редакції подарунки. А ще раді були б почути від вас адреси, про які просто і величю кажуть: «Тут живе справжня Любов».

Творімо газету разом!!!

«І з третім чоловіком мені стало нудно»...

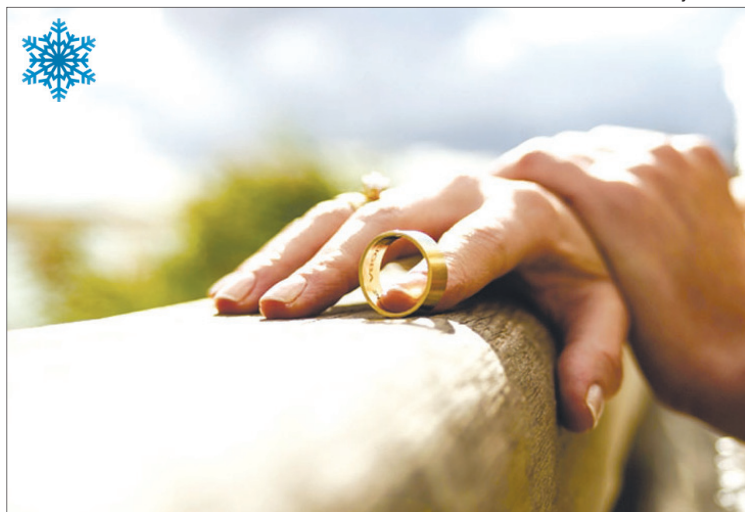
Фото із сайту ivona.ua.

● СЕ ЛЯ ВІ

Так, у мене троє дітей, але це не стало мені перешкодою до нового розлучення. І я нарешті вибудувала своє життя так, як мені подобається

Олена М.

«І я нарешті щаслива».

Навіть у школі у мене було багато хлопців-друзів. Мені з ними завжди було легше спілкуватися, ніж із дівчатами чи жінками. Але за своє перше велике кохання я вийшла заміж.

Ми з Олегом навчалися в університеті, нам було дуже цікаво разом. Але я розвивалася, а він – ні. Ми поїхали на заробітки в скандинавські країни, заробили собі на чотирикімнатну квартиру і на машини. У нас народився син. А потім Олег вирішив, що він свою чоловічу програму виконав, і влігся на диван.

Я ж працювала, ми купили ще два паркінги в новому районі нашого міста, стали здавати їх в оренду. Олег сказав, що працювати більше він не буде, що його влаштовує дохід із паркінгів. Я подала на розлучення...

Він заборонив мені спілкуватися з усіма моїми друзями лише тому, що вони протилежної статі.

Хоч я й була заміжня, мала друзів-чоловіків, які мене розуміли і підтримували, але до офіційного розлучення я своєму чоловікові не зраджувала.

При розлученні ми розміняли квартиру, я купила «двушку», він – однокімнатну. Кожному дісталось по паркінгу. Олег спілкується із сином, але ми з ним давно чужі...

Другим моїм чоловіком став мій тодішній шеф. І я опинилася в золотій клітці. Роман мене занадто обожнював і опікав так, що мені аж спирало подих і не вистачало кисню. Він заборонив мені спілкуватися з усіма моїми друзями лише тому, що вони протилежної статі.

У нас народилась донечка. У мене була своя тренерка, я відвідувала дорогий салон

краси, діти ходили в найкращі заклади, гуртки і садочки міста. Ми відпочивали за кордоном три рази на рік. Але в один момент я зрозуміла: більше так не можу.

Повернулася з дітьми в свою «двушку», подала на розлучення...

Через два роки я знову вийшла заміж. Народила ще одного хлопчика.

Але і з третім чоловіком мені теж стало нудно. Так, у мене троє дітей, але це не стало мені перешкодою до нового розлучення...

І я нарешті вибудувала своє життя так, як мені подобається. Зараз мені 41 рік, я маю свою квартиру, паркінг, хорошу роботу. І трьох чоловіків, яким дозволила стати мені більше ніж друзями. Двоє з них одружені давно й надійно, один розлучений.

Ні з ким я не хочу жити під одним дахом на постійній основі, знову виходити заміж. Я вже переросла.

Мені з ними трьома цікаво, вони утримують, можна сказати, мою родину і моїх дітей, тобто вкладають у мене і моїх дітей гроші, час, свою увагу. Вони один про одного не знають, але я періодично бачуся з усіма.

З одним ходимо в театри, з іншим їздимо відпочивати, з третім просто завжди дуже добре, де б ми не були. І я нарешті щаслива.

Всім бажаю гармонії і добра!

Джерело: ibilingua.com.

«Нове життя починається з подяки»

● ВІДВЕРТА РОЗМОВА

Коли я навчалася в університеті на факультеті психології, один із наших викладачів сказав: «Батьки ніколи не мають рації, на думку дітей. Але у вас є вибір, як ви хочете прожити своє життя, і цей вибір ви маєте завдяки вашим батькам»

Олена ПАСТЕРНАК

У наших батьків було не найпростіше життя.

Я добре пам'ятаю своє дитинство. Пам'ятаю, як мама та бабуся виварювали-кип'ятили білизну, як прали її вручну...

«Де мир та лад, там і Божа благодать».

Я пам'ятаю, як ми жили, коли батькам по пів року не платили зарплату...

І ніколи не забуду ту зиму, коли в нас не було жодної їжі,

крім картоплі та консервованих овочів, вирощених на дачі.

Я пам'ятаю, як плакала моя мама, коли в школі вкрали моє

зміне взуття і не було грошей, щоб купити нове.

У наших батьків надто багато сил витрачалося на те, щоб у нас був час.

Щоб ми вчилися, щоб наше життя було не таким, як у них.

Так, вони жили неправильно. На нашу думку. Але наше правильне – з відпочинком, з походами в музеї, з подорожами, з книгами та саморозвитком – виросло на їхній картоплі.

І на цьому картопляному полі серед своїх таких самих подруг вони навчилися бути щасливими. І наше завдання – поважати те, що зробили інші.

Спочатку поважати. Потім – дякувати.

Нове життя починається з подяки.

«Ото доля в дитини! Двох матерів втратила...»

● ХАТА-ЧИТАЛЬНЯ «Їй ангел допомагає...»

Де ті колишні зими-заметілі, що пахли димом із грубок та печей? Де сніги-кучугури? Цікаві бабусі, які навіть у холоди спиралися на штахети й очікували перехожих, аби перекинутися словом-другим? Де морози, від яких дзвеніло повітря? Час змінив так багато...

Ольга ЧОРНА

Зістарілися люди і хати. Навіть, здається, горбок став нижчим, з якого на санках каталися дітьми, роздумувала Уляна, йдучи з автобусної зупинки до своєї подруги Марусі, сусідки баби Павлинки. Доброї, світлої душі, яку вона так любила. І яка любила її.

Баба Павлінка відійшла у засвіти перед Водохрещем. Жінка завжди приїжджає в цю пору, аби провідати могилу. І мама Тамара тут похована, яка подарувала маленькій Улянці трішки щасливого дитинства...

Коли Тамара вперше привезла Улянку до села, на дівчатко дивилися з цікавістю та осторогою. Нерідна дитина. З сиротинця. Сусідська дітлашня не хотіла бавитися з нею. Подружилася лише з Марусею, яка була на рік старшою і накульгувала, бо народилася з вадою. Її дражили. А Улянка пригощала дівчинку цукерками, що привозила з міста. І давала бавитися своєю лялькою...

Доля подарувала Марусі гарного чоловіка і двох синів. А з Уляною залишилися подругами.

– Нема зими цього року, – нарікала Маруся. – У місті хоч дороги нормальні, тротуари, а тут із чобіт гумових не вилазимо.

– Глобальне потепління, – мовив Василь, Марусин чоловік. – Про це по телевізору часто говорять. Та що ми про погоду?! Як там Стас? Донька?

Уляна діставала гостинці. Розповідала про рідних, роботу. Маруся ставила на стіл

Після смерті матері для Улянки ангелами-охоронцями стали чужі люди, любов до яких вона пронесла все життя.

– Якби не було тебе, я б залишилася самісінька, коли овдовіла. Не знаю, як горе пережила б. І якщо з'явиться внучка, буду дякувати Богу. Що задумала – те роби.

вечерю. Запах вареної картоплі, квашеної капусти, вудженого м'яса... Як колись у хаті баби Павлинки...

Уляну народила мати-одиначка. Коли дівчинці минуло три роки, мами не стало. Материна рідня від маленької відмовилася. Забрали в дитячий будинок.

Потім у її житті з'явилася інша мама – Тамара. І батько Владислав.

Тамара завжди хотіла донечку. Владислав не погоджувався. Хоч подружжя знало: дітей нема з його вини.

– Я не терплю, коли плачуть малі, – впирався. – Та й клопоту з ними...

– Ми не будемо брати малюка. Візьмемо дівчинку років трьох-чотирьох, – наполягала Тамара.

– Хто знає, що з неї виросте?

– Що виховаємо, те й виросте.

Владиславові батьки також були проти затії невістки. А Павлінка, Тамарина мати, міркувала по-іншому:

– Якби не було тебе, я б залишилася самісінька, коли овдовіла. Не знаю, як горе пережила б. І якщо з'явиться внучка, буду дякувати Богу. Що задумала – те роби.

Владислав погодився зі скрипом.

Жінці припала до душі снюока Улянка. Їй було чотири з половиною роки.

– Спокійна, допитлива, – розповідала про дівчинку вихователька.

Тамара прийомну доньку любила. Владислав просто змирився. Павлінка тішилася внучкою.

...Тамарину недугу вилікувати не могли – вона згасала на очах.

– Не помирай, мамо, – просила крізь сльози дитина.

– Не хвилюйся, сонечко. В тебе ще є тато, – заспокоювала доньку. – І бабуся. Вони потурбують про тебе. І я також... там... в іншому світі...

Після смерті дружини Владислав відкрікся від прийомної доньки. У дванадцять років Уляна потрапила до ін-

тернату.

До теці зять також забув дорогу. Знайшов нову пасію. Подумував про одруження.

Павлінка забирала Уляну до себе на канікули. Потім, коли дівчинка подорослішала, стала приїжджати сама.

– Чужа дитина, а не забуває Павлінку, – перемовлялася в селі.

– Дівчина її, як рідну, любить. Та й нема в неї більше нікого.

– Ото доля в дитини! Двох матерів втратила. Не дай Боже нікому...

– Їй ангел допомагає...

...Уляна вийшла заміж за однокласника Стаса. Обоє працювали і заочно навчалися. Тяжко було сиротам життя будувати. Нікому не те що підсобити – пораду дати. Лише Павлінка була для обох рідною душею.

Вона ще застала народження правнучки Сонечки...

...Уляна з Марусею йшли на цвинтар.

– Важко повірити, що зараз січень: температура плюсова, дощі. Обіцяли сніг, а його й близько не видно, – нарікала Маруся, оминаючи чергову баюру. – Казали, щепенем дороги підсиплять, але так нічого й не зробили. Нікому село не потрібне, крім людей, які в ньому ще живуть. Навіть тим, хто від землі зиск має.

– Шкода, що стільки хат спорожніло, – зітхнула Уляна. – Ось у цій баба Катя жила. Щойно автобус із міста приїжджав, вона спиралася на штахети і всіх перестривала розмовою. І в погоду, і в не-году.

– Коли люди йшли до автобуса, благословляла в дорогу...

– А тут Задорожні жили...

– Тут Дарка Горобцева...

На цвинтарі Уляна пішла провідати могили мами Тамари і баби Павлинки. Маруся – своєї рідні.

Уляна проказала молитву. Поклала на могилах кутю для душ померлих. Завжди так робила.

Дякувала мамі Тамарі, що колись знайшла її в цьому світі. А бабі Павлінці – що не відмовилася, коли не стало матері. Розповідала про Сою. І про те, що побувала на могилі ще однієї своєї мами – Галі.

Тихенько підійшла Маруся. Слухала Уляну. Сплакнула. Почав падати сніг...

Кого чекає у 2024 к[♥]хання, а кого – лише зітхання

• ЩО ВІЩУЮТЬ ЗОРІ?

Які сюрпризи в особистому житті принесе нам рік Зеленого Дерев'яного Дракона

партнером покращиться, симпатія стане ще міцнішою. А ти, хто все ще шукає цю особливу людину, скористайся можливостями, які з'являться на вашому шляху.

ОВЕН
(21 БЕРЕЗНЯ – 20 КВІТНЯ)

Овни у 2024-му отримають можливість узаконити стосунки з тим чи з тією, кого вони дійсно кохають і з ким хочуть бути все життя. Як би не склалися зірки, рік буде для вас сповнений любові. Якщо ви ще не маєте пари, готуйтеся до побачення, яке може перерости у серйозні стосунки. Тож не втрачайте свій шанс!

ТЕЛЕЦЬ
(21 КВІТНЯ – 20 ТРАВНЯ)

Ваші стосунки з партнером чи партнеркою можуть бути доволі складними, і ви почуватиметеся розгубленими. Однак настав час узяти на себе відповідальність – прийняти важливе рішення. Активно розв'яжуйте будь-які проблеми та працюйте над пошуком спільної мови. Якщо ви все ще самотні, припиніть просто фліртувати, зосередьтеся на людях, які можуть стати постійними партнерами.

БЛИЗНЮКИ
(21 ТРАВНЯ – 21 ЧЕРВНЯ)

Для вас цей рік буде періодом можливостей, у тому числі в питаннях сердечних. Астрологи радять вам взяти на себе відповідальність, коли йдеться про романтичні стосунки. Навіть якщо ви почуватиметеся самотніми, пам'ятайте, що вас цінують і люблять. Докладіть максимум зусиль, щоб зберегти те, що маєте, оскільки це для вас важливий аспект життя, і втрачати його не варто.

РАК
(22 ЧЕРВНЯ – 22 ЛИПНЯ)

2024-го року Раки у парі подивляться на стосунки під новим кутом, що зробить їх динамічнішими та яскравішими. Коли ви приймете ці зміни, атмосфера між вами та вашим

ЛЕВ
(23 ЛИПНЯ – 22 СЕРПНЯ)

Любовний гороскоп для представників цього знака буде несподіваним та сповненим сюрпризів. Не виключені кардинальні зміни в особистому житті, які вас потішать. В кінцевому результаті зміни приведуть до казкової історії щирого та справжнього кохання – скористайся цим шансом.

ДІВА
(23 СЕРПНЯ – 22 ВЕРЕСНЯ)

Одружені Діви можуть відчувати певні кризи у стосунках із коханою людиною. Самотнім представникам цього знака необхідно знайти час на розслаблення та звертати увагу на представників протилежної статі, особливо у професійному колі, щоб потім не довелось шкодувати.

ТЕРЕЗИ
(23 ВЕРЕСНЯ – 22 ЖОВТНЯ)

Представники цього знака Зодіаку відчують повну гармонію у стосунках. Атмосфера між вами та вашим партнером буде сприятливою, проте не варто дозволяти сумнівам та щоденним стресам затьмарити ваш стан. Якщо ви козак – не забувайте дарувати квіти, а якщо пані, то натисніть у Google таке: «Шлях до серця чоловіка лежить через...».

СКОРПІОН
(23 ЖОВТНЯ – 21 ЛИСТОПАДА)

Якщо стосунки з партнером останнім часом були не найкращими, у новому році з'явиться чудовий шанс відновити близькість між вами. Знайдіть хвилинку, щоб подумати про свої взаємини, відкиньте гордість і відверто поговоріть із партнером про свої почуття. Щире висловлення почуттів сприятиме також покращенню сексуального життя.

СТРЕЛЕЦЬ
(22 ЛИСТОПАДА – 21 ГРУДНЯ)

Ви сміливо можете очікувати на романтичний сюрприз від коханої людини та повністю поринете в радість від нього. Неодружені мають шанс зустріти близьку людину, що може стати постійним партнером. Але не дозволяйте іншим втручатися у ваше особисте та впливати на ваш вибір – ваше серце вас не обмане.

КОЗЕРІГ
(22 ГРУДНЯ – 20 СІЧНЯ)

Зосередьтеся на власному особистісному розвитку та розширенні кола інтересів, що може посприяти знайомству з новими цікавими людьми. Будьте відкриті для нових можливостей та готові вислухати свого партнера. Крім того, спробуйте знайти баланс між роботою й особистим життям, приділяючи достатню увагу своїм близьким, принаймні не забувайте про силу ранкового поцілунку або повідомлення із сердечком.

ВОДОЛІЙ
(21 СІЧНЯ – 20 ЛЮТОГО)

Прийдешній рік обіцяє Водолям багато приємних вражень. Ви будете готові до змін в особистому житті, але для них доведеться попрацювати, аби здобути омріяне. Вільні Водолямі можуть зустріти своє кохання просто на роботі. Якщо ви вже давно у стосунках, скористайтесь моментом, аби глибше пізнати одне одного. Знаходьте побільше часу для спілкування з родиною та друзями.

РИБИ
(21 ЛЮТОГО – 20 БЕРЕЗНЯ)

2024-й для Риб – рік кохання. Ви поринете у романтичні стосунки, однак не виключено, що разом із коханою людиною вам судитиметься пройти важке випробування. У середині року можуть виникнути ситуації, коли доведеться зіштовхнутися з кризою. Подолавши її, останні місяці року сповна зможете насолодитися глибокими чуттєвими стосунками і навіть задумаєтеся про одруження.

• АНЕКДОТИ ПРО КОХАННЯ

:)) :)) :))

– Ти знав, що коли пінгвін знаходить собі пару, він залишається з нею до кінця життя?

– Так...

– Будеш моїм пінгвіном?

:)) :)) :))

Чоловік каже дружині:

– Кохана, я піду сьогодні ввечері з друзями вип'ю пива, пограю в більярд...

– Іди, іди... Хто тебе за роги тримає...

:)) :)) :))

– Алло! Кумцю, а ти в курсі, що твій чоловік гуляє?!

– Та нехай гуляє, він тепло вдійти...

:)) :)) :))

На запитання викладача: «Чому тебе не було на занятті?» 97% студентів відповідає: «Я хворів», 2% – «Я проспав», 1% мовчить. І тільки одна з однокурсниць намілилась відповісти при всіх: «Любий, ну ти ж сам мене не розбуди...».

:)) :)) :))

Захотілося з чоловіком новенького у ліжку. Помінялися місцями. Тепер він спить біля стіни, а я скраю...

:)) :)) :))

Дружина до чоловіка: «Де ти був?! Не треба мені брехати, що ти ночував у своїх друзів! Я ночувала у твоїх друзів, тебе там не було!»

:)) :)) :))

Хлопець і дівчина прийшли до готелю. Хлопець до адміністратора:

– Нам кімнату на одну ніч.

Порт'є – дівчині:

– Як вам пощастило, зазвичай цей пан винаймає кімнату всього на одну годину...

:)) :)) :))

– Я не можу вийти на роботу, бо дружина зламала два ребра...

– А до чого тут ти?

– Мої два ребра!

:)) :)) :))

А ви знаєте, чим справжні чоловіки відрізняються від звичайних?

Від звичайних голова болить... А від справжніх – паморочиться!

:)) :)) :))

Взимку найкраща страва – гаряча!

● СМАЧНОГО!

Звичайно, якщо прийшли з холоду, згодяться і запарений ароматний чай, і картопелька, щойно зварена і потовчена, і рум'яні пиріжки з печі... Але, напевно, ніхто не сперечатиметься, що найкращий варіант – гарячий супчик: він і зігріє, і наситить

СУП ІЗ РЕБЕРЦЯМИ ТА СИРНИМИ ГАЛУШКАМИ

Страва сподобається любителям сиру. Кльоцки виходять ніжними, повітряними й дуже смачними

Інгредієнти: 300 г свинячих реберець, 5–6 картоплин, 2 морквини, 1 цибулина, зелень, спеції, перець, сіль; для галушок – 1 яйце, 100 г борошна, 50 г твердого сиру.

Приготування. Зварити м'ясний бульйон із реберець, всипати брусочки картоплі. Цибулю пократити кубиками, моркву натерти на тертці, зелень дрібно посікти. Спасерувати овочі на олії й додати в суп.

У мисці змішати натертий на дрібній тертці сир, яйце і борошно, посолити й замісити тісто (не рідке, але й не дуже густе, щоб галушки не були «гумовими»; воно має «важко» падати з ложки). У киплячий суп викладати тісто, набираючи по половинці чайної ложки (адже при варінні галушки значно збільшуються у розмірі). Щоб тісто добре зісковзувало з ложки, перш ніж його набирати, треба щоразу занурювати її у бульйон. Наприкінці додати зелень, посолити й поперчити до смаку. Коли всі галушки спливають на поверхню, поварити їх ще 3–5 хвилин і зняти каструлю з вогню. Подавати

Холодної пори перша страва і наситить, і зігріє.

СУП, ПРИТРУСИВИ ЗЕЛЕННЮ, МОЖНА ЗІ СМЕТАНОЮ.

КРЕМ-СУП ІЗ ПАСТЕРНАКУ З ЯБЛУКАМИ

Цей овоч дуже корисний, його варто включати до свого раціону. Смак і аромат у цього коренеплоду особливий, ненав'язливий, приємний, а в поєднанні з кислими яблуками – просто ідеальний!

Інгредієнти: 500 г пастернаку, 1 велике кислувате яблуко, 1 цибулина, 1 л молока, 50 г вершкового масла, сіль та перець – до смаку, зелень для подачі.

Приготування. Пастернак добре вимити, почистити. Нарізати коренеплід кубиками завбільшки приблизно 1,5×1,5 см. Пократити не дуже дрібними кубиками цибулю, всипати в сотейник із розігрі-

тим вершковим маслом, помішуючи, пасерувати до прозорості. Стежте, щоб цибуля не зарум'янилася. Додати кубики пастернаку і тушкувати 4–5 хвилин. Яблуко очистити від шкірки, розрізати навпіл, видалити серцевину, нарізати кубиками і відразу всипати в сотейник до овочів, щоб воно не потемніло. Перемішати, протушкувати кілька хвилин. Влити молоко (замість нього в якості рідкої основи також можна взяти овочевий або м'ясний бульйон, але суп із додаванням молока матиме більш ніжний, оксамитовий смак. Якщо ж калорійність страви для вас не має значення, то до молока можна додати 100 мл вершків – вони зроблять суп гущішим, а смак більш м'яким). Після додавання рідини варити суп 15–20 хвилин до розм'якшення овочів, посолити й поперчити до смаку, потім вимкнути вогонь. Збити блендером до однорідності (можна прямо в сотейнику), після цього знову довести до кипіння. Подавати крем-суп із сухариками або прикрасивши зеленню.

ЦИБУЛЕВИЙ СУП У ГОРЩИКАХ

Така страва подобається навіть тим, хто не є палким фанатом цибулі

Інгредієнти: 6–8 середніх цибулин, 2 ст. л. вершкового масла, 2 ст. л. оливкової олії, 3 ст. л. борошна, мускатний горіх, сіль, мелений перець, дрібка солі, 100 мл білого сухого вина, 5 скл. бульйону (м'ясного чи овочевого), 100–120 г твердого сиру, грінки.

Приготування. Цибулю нарізати кубиками або півкільцями й смажити на олії або вершковому маслі на великому вогні доти, поки не виділиться багато соку. Тоді зробити мінімальний вогонь і пасерувати якнайдовше (приблизно півгодини), періодично помішуючи, тоді всипати сіль, перець та цукор, перемішати й пасерувати ще 10 хвилин, після чого додати борошно, обсмажити декілька хвилин. Якщо хочете, щоб шматочки цибулі зовсім не відчувалися, а суп мав ніжну консистенцію, то збийте суміш блендером. Влити до пюре вино, ретельно перемішати, присмачити мускатним горіхом, залити бульйоном і варити на повільному вогні протягом 20 хвилин, далі розлити у глиняні горщики. На сухій сковорідці обсмажити шматочки батона або французького багета. Сир натерти на тертці. В кожен горщик із супом покласти по столовій ложці сиру. На нього – грінку й знову столову ложку тертого сиру. Запекати в духовці у горщиках до розплавлення сиру.

СЕКРЕТИ СМАЧНОГО СУПУ

● Супи будуть кращими, якщо зварені у меншому об'ємі.

● Чим повільніше і спокійніше вариться суп, тим він смачніший (ще краще, коли він не кипить, а мліє). Найдоцільніше для цього використовувати товстостінну каструлю.

● Солити супи слід наприкінці варіння. Якщо посолити надто рано, коли продукти ще

тверді, то він довше варитиметься і нерідко буває пересоленим, бо сіль залишається у рідині.

● Приправи і прянощі додають у суп за 3–7 хвилин до готовності.

● Супи не рекомендується розігрівати, краще їх з'їсти відразу (крім добових борщів).

● Як розрахувати кількість води у супі, щоб усім вистачило? Влити у каструлю стільки тарілок води (повних), скіль-

ки порцій хочемо отримати. Зайва вода википить, а решта разом із гущею становитиме необхідну кількість порцій.

● Чим більше компонентів у супі, тим крупнішими шматками вони повинні бути нарізані; чим менше – тим дрібнішими.

● Закладати продукти в суп слід у певному порядку: спочатку ті, які варяться довше, у кінці ті, що варяться швидше. Тоді всі вони будуть

готові в один час і не переваряться.

● Щоб макаронні вироби або крупи у молочних супах не виглядали розвареними, їх спочатку проварюють у звичайній підсоленій воді протягом 3–5 хвилин і лише потім доварюють у молоці.

● Молочні супи та каші необхідно готувати у посуді з максимально товстим дном, щоб вони не пригорали.

Джерело: uyut.in.ua.

ХАРЧО

У грузинській кухні він вважається одним із найсмачніших супів і вирізняється гострим пікантним смаком та ароматом. Побалуйте себе і своїх домочадців цією стравою

Інгредієнти: 1 кг яловичини на кістці, 2 морквини, 2 цибулини, 6–8 картоплин, 1 головка часнику, ½ склянки рису, 4–5 ст. л. томатної пасту, 1–2 ст. л. аджики, 5–6 ст. л. олії, 1–2 ст. л. сушеної зелені петрушки, 1–2 лаврові листки, ½ ч. л. солі, 10 горошин чорного перцю, ¼ ч. л. червоного меленого перцю, 1 ч. л. приправи хмелі-сунелі.

Приготування. М'ясо промийте холодною водою, розріжте на шматки. У великій каструлі закип'ятіть воду, покладіть яловичину та по одній почищеній морквині й цибулині. Після закипання зменшіть вогонь, зберіть шумряву, додайте лавровий лист, чорний перець горошком, щедро посоліть і варіть 2–2,5 години. М'ясо й овочі дістаньте і покладіть в іншу посудину. Часник почистіть і помийте, розчавіть на кашку. Другу морквину натріть на тертці, цибулю наріжте півкільцями або дрібніше. На добре розігрітій сковороді з олією обсмажте, помішуючи, томатну пасту і часник 5–10 хвилин, додайте нарізану цибулю. Коли вона розм'якне, висипте моркву і смажте 3–4 хвилини, влийте 1 ополоник бульйону і посоліть. Тушкуйте овочі ще хвилин 10–15, після цього перелийте засмажку в бульйон. Варену яловичину відокремте від кісток і наріжте шматочками. Почищену і помиту картоплю покчайте кубиками.

Рис промийте. Все це додайте в каструлю з бульйоном і засмажкою, приправте спеціями: хмелі-сунелі, аджикою і червоним перцем. Коли рис і картопля стануть м'якими – харчо готове! При подачі посипте зеленню петрушки. Рецепт розрахований на 10–12 порцій.

СУП ІЗ ДОМАШНЬОЮ ЛОКШИНОЮ

Ароматний і наваристий, він якраз доречний зимової пори

Інгредієнти: 400 г курятини, 3 л води, 2 картоплини, 1 морквина, 1 цибулина (+ 1 для приготування бульйону), 100 г борошна пшеничного, 1 яйце, сіль за смаком, 2 лаврові листки, 7 горошин чорного перцю.

Приготування. Для бульйону м'ясо домашньої курки або індички доводимо до кипіння, знімаємо піну, солимо і варимо на малому вогні до готовності. Можна додати цілу цибулину, яку потім слід викинути. Поки вариться бульйон, готуємо локшину. Для цього яйце збиваємо з дрібною солі і додаємо 100 г борошна (муки може знадобитися трохи більше або менше), добре вимішуємо тісто, яке повинно вийти однорідним та еластичним, накриваємо його рушником або харчовою плівкою і залишаємо на 15 хвилин. Після цього тонко розкачуємо, присипаємо борошном, складаємо навпіл або вчетверо і нарізаємо смужками. На 2,5–3 л бульйону локшини буде якраз достатньо. З готового бульйону дістаємо м'ясо, остудивши, відділяємо його від кісток і нарізаємо. Ріжемо картоплю, цибулю (дрібно), моркву тремо на тертці. Цибулю з морквою можна спасерувати кілька хвилин на сковороді з олією або

закладати разом із картоплею відразу в бульйон. Коли овочі майже готові, додаємо м'ясо і локшину, перець горошком і лавровий лист, варимо 5 хвилин. Перцем чорним меленим і зеленню посипаємо за 2 хвилини до готовності.

ЗАТИРУХА ПО-СЕЛЯНСЬКИ

Її можна варити не лише на м'ясному бульйоні, але й на овочевому чи грибному. Родзинка страви – в незвичній борошняній крихті, яку іноді називають «лінивою локшиною»

Інгредієнти: 400 г курятини, 6–7 картоплин, 1 цибулина, 2 морквини, 1 маленький корінь селери, сіль та перець, куркума, зелень петрушки, лавровий листок; для тіста – 1 яйце, 150 г борошна.

Приготування. Курятину порізати, помити й поставити варитися на маленькій вогонь. Після закипання бульйону зняти піну й посолити.

Борошно та яйце добре перемішати руками, потираючи долоні одна об одну, щоб утворилася крихта середньої фракції.

Через півгодини від початку кипіння бульйону викинути м'ясо й відділити його від кісток. Дрібно нарізати цибулю, одну морквину натерти на тертці. Спасерувати овочі на олії. Другу морквину пократити невеличкими кубиками. Так само подрібнити й корінь селери. Картоплю почистити, нарізати брусочками та додати в бульйон. Коли все закипить, всипати селеру й кубики моркви. Поварити ще хвилин 10–15, тоді додати в суп засмажку, спеції, лавровий листок. За потреби досолити. Покласти у бульйон порізану варену курятину. Приготовану борошняно-яєчну крихту просіяти крізь сито, щоб позбутися зайвого борошна. Всипати вміст сита у киплячий суп. Варити на слабкому вогні ще 10 хвилин. Наприкінці покласти подрібнену зелень і вимкнути вогонь.

СУП ІЗ «ЛІНИВИМИ» ПЕЛЬМЕНЯМИ

Цей рецепт – чудова альтернатива: простий і швидкий у приготуванні, а пельмені виходять нічим не гірші за класичні

Інгредієнти: 3–4 л м'ясного бульйону, 300–400 г фаршу, 2 морквини, 2 цибулини, 5–6 картоплин, 2 помідори (можна заморожені), 1 болгарський перчик (також можна використати заморожений), лавровий листок, чорний перець, хмелі-сунелі, карі, сіль, зелень; для тіста – 0,5 скл. газованої води, 1 маленьке яйце, по дрібці солі та цукру, 2 ст. л. олії, 2 скл. борошна.

Приготування. Замісити тісто й залишити його на 20–30 хвилин. Фарш змішати з натертою цибулею, посолити, поперчити й ретельно вимісити.

На сковорідці обсмажити другу цибулину, потім додати терту моркву, злегка спасерувати. Додати нарізані кубиками помідори та смужки болгарського перцю. Тушкувати 2 хвилини, поперчити та посолити, посипати спеціями.

Залити бульйоном, за необхідності додати воду й довести до кипіння. Покласти лавровий листок. Картоплю дрібно нарізати й додати в суп. Варити до напівготовності картоплі. Розкачати тісто в тонкий прямокутник, викласти зверху фарш і розрівняти його по всій поверхні. Скрутити в щільний рулет і нарізати скибочками. Скласти шматочки на обробно дошку, притрушену борошном. Вкинути їх у киплячий суп і варити до спливання. Наприкінці всипати дрібно посічену зелень. Дати настоятися 10 хвилин і подавати на стіл. Смакуватиме такий супчик зі сметаною, сухариками, часником.

АНЕКДОТИ ДО ТЕМИ

- Коханий, іди їсти кашу!
- Ти ж ніби суп варила... Хіба ні?
- Ой, мало що я варила... А вийшла каша!
- Люба, щось не збагну: суп сьогоднішній чи вчорашній...
- Я тобі більше скажу: він ще й завтрашній!

– Що ти більше любиш: мене чи суп? – цікавиться дружина в чоловіка-одесита.
– Перше!..

– Я ж тебе любила... Я ж тобі догоджала... – дорікає дружина чоловікові.
– Коли тобі було погано, я тобі супчик зварила...
– А ти нічого не наплутала?! Спершу ти свій супчик зварила, а потім мені погано було...

Наші прабабусі тратили 4 години на приготування смачного овочевого супу. Тепер завдяки суповим концентратам молода господиня може зварити його буквально за 4 хвилини. Отже, у неї залишається 3 години 56 хвилин, щоб покритикувати свого чоловіка.

– Любий, як тобі сьогоднішній обід?
– Сіль у супі чудова, от тільки супу було малувато!

Січень

Пн	1	8	15	22	29
Вт	2	9	16	23	30
Ср	3	10	17	24	31
Чт	4	11	18	25	
Пт	5	12	19	26	
Сб	6	13	20	27	
Нд	7	14	21	28	

Лютий

Пн		5	12	19	26
Вт		6	13	20	27
Ср		7	14	21	28
Чт	1	8	15	22	29
Пт	2	9	16	23	
Сб	3	10	17	24	
Нд	4	11	18	25	

Березень

Пн		4	11	18	25
Вт		5	12	19	26
Ср		6	13	20	27
Чт		7	14	21	28
Пт	1	8	15	22	29
Сб	2	9	16	23	30
Нд	3	10	17	24	31

Квітень

Пн	1	8	15	22	29
Вт	2	9	16	23	30
Ср	3	10	17	24	
Чт	4	11	18	25	
Пт	5	12	19	26	
Сб	6	13	20	27	
Нд	7	14	21	28	

Травень

Пн		6	13	20	27
Вт		7	14	21	28
Ср	1	8	15	22	29
Чт	2	9	16	23	30
Пт	3	10	17	24	31
Сб	4	11	18	25	
Нд	5	12	19	26	

Червень

Пн		3	10	17	24
Вт		4	11	18	25
Ср		5	12	19	26
Чт		6	13	20	27
Пт		7	14	21	28
Сб	1	8	15	22	29
Нд	2	9	16	23	30

«Навіть тоді, коли я не вірив сам собі, ти вірила в мене і підтримувала»

Фото із сайту ukr.net.

«Все, що в мене є, і все, чого я досяг, – це ти».

● **НІХТО, КРІМ ТЕБЕ!** Сьогодні, вибираючи фото для новорічного календаря журналу «Так ніхто не кохав», ми зупинилися на світлині і словах-привітаннях із днем народження Головнокомандувача Збройних сил України Валерія Залужного своїй дружині Олені

«Уявити не могу, скільки потрібно терпіння, мужності та мудрості бути поруч зі мною. Навіть тоді, коли я не вірив сам собі, ти вірила в мене і підтримувала. Все, що в мене є, і все, чого я досяг, – це ти. Дякую тобі за повітря, за серця стук і за мрії, які дійсно збуваються. З днем народження, кохана!» – трепетно звернувся до

дружини головний військовий країни.

Як відомо, Валерій Залужний та його дружина Олена мають двох доньок. Одна з них пішла слідами батька та стала військово-вслужбовицею, а друга – лікаркою.

Нехай такі слова хтось подарує Вам! Нехай Ви щиро подаруєте такі слова Любові!

Липень

Пн	1	8	15	22	29
Вт	2	9	16	23	30
Ср	3	10	17	24	31
Чт	4	11	18	25	
Пт	5	12	19	26	
Сб	6	13	20	27	
Нд	7	14	21	28	

Серпень

Пн		5	12	19	26
Вт		6	13	20	27
Ср		7	14	21	28
Чт	1	8	15	22	29
Пт	2	9	16	23	30
Сб	3	10	17	24	31
Нд	4	11	18	25	

Вересень

Пн		2	9	16	23	30
Вт		3	10	17	24	
Ср		4	11	18	25	
Чт		5	12	19	26	
Пт		6	13	20	27	
Сб		7	14	21	28	
Нд	1	8	15	22	29	

Жовтень

Пн		7	14	21	28
Вт	1	8	15	22	29
Ср	2	9	16	23	30
Чт	3	10	17	24	31
Пт	4	11	18	25	
Сб	5	12	19	26	
Нд	6	13	20	27	

Листопад

Пн		4	11	18	25
Вт		5	12	19	26
Ср		6	13	20	27
Чт		7	14	21	28
Пт	1	8	15	22	29
Сб	2	9	16	23	30
Нд	3	10	17	24	

Грудень

Пн		2	9	16	23	30
Вт		3	10	17	24	31
Ср		4	11	18	25	
Чт		5	12	19	26	
Пт		6	13	20	27	
Сб		7	14	21	28	
Нд	1	8	15	22	29	